

Paa den midlertidige Bjælkebro, der var lagt over Floden, stod som sædvanlig nogle Mænd med lange Spydlystre, hvormed de harpunerede og opfiskede de Træstykker, der flød ned med Strømmen. Per plejede at standse her et Øjeblik og se paa disse Brændefiskere, hvis Pigkæppe med glenteagtig Sikkerhed slog ned paa selv den mindste Træstump, der tumlede afsted i det hvirvlende og skummende Vand. Men denne Aften gik han dem forbi og besvarede i sin Adspredthed deres »Gott grüss'« med et dansk »Godaften«.

Han gik og tænkte paa, om der skulde ligge Brev til ham fra Jakobe, naar han nu kom hjem. Han havde ikke hørt fra hende i flere Dage og kunde ikke begribe Grunden dertil. Sygdom kunde det ikke være; i saa Fald vilde han have hørt fra Ivan. Rigtignok havde han heller ikke selv skrevet i nogen Tid; det var efterhaanden bleven ham noget af en virkelig Lidelse at udarbejde disse fire-fem Sider lange, ligegyldige Breve, saa fulde af Forstillelse. Men hans Tavshed havde da egentlig, syntes han, kun været en Grund mere for Jakobe til at skrive og høre til hans Befindende. Han kunde jo være bleven syg — ja være død.

»Er der noget Brev til mig idag?« spurgte han straks i Døren sin Værtinde, den gamle Frau Babi, der fra sit Vindue havde set ham komme